

Arrest

nr. 109 243 van 6 september 2013
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X, op 24 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. DECLERCQ loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Usu (een dorp in Edo State). U bent een etnische Usu en moslim.

Uw ouders verongelukten toen u nog jong was en u werd opgevoed door Jafaru Mohamed, uw oom langs vaderszijde. In december 2007 kondigde uw oom aan dat u moest huwen met Abubakar Sani, die uw familie geld had gegeven om met u te mogen trouwen. De man was oud en had al 4 vrouwen en was fanatiek religieus. U wilde dit niet, maar had geen keuze en moest dezelfde maand nog bij de man, die met zijn 4 vrouwen in Auchi woonde, intrekken. U werd door uw echtgenoot permanent

geslagen en misbruikt. In 2008 had u een relatie met Ikem John, een verkoper van rijst die u op de markt ontmoette. U raakte zwanger van hem, maar toen u het hem zei verdween hij spoorloos. Op 3 maart 2009 werd uw zoon Malik Abdulrahman (OV nr. 6.980.137 – CG nr. 1216571) geboren. Uw echtgenoot twijfelde aan zijn vaderschap van Malik; zijn onzekerheid werd nog aangewakkerd door roddels. Hij eiste dat u een vaderschapstest zou doen en dreigde ermee u te zullen doden als zou blijken dat hij niet de vader was. Uw echtgenoots laatste echtgenote, Masiratu, bij wie u troost en begrip vond, zei u dat het hem menens was en dat u er beter aan deed om te vertrekken. U vertrok in februari 2012 en ging bij uw familie aankloppen. U vertelde hen dat uw zoon Malik een buitenechtelijk kind was. Zij wezen u echter meteen de deur, omdat een kind dat buiten het huwelijk was verwekt de eer van de familie aantastte. U vertrok en doolde rond, tot u Peter tegenkwam aan wie u uw verhaal deed. Hij zei dat hij iemand kende die u kon helpen. Hij stelde u voor aan een man wiens naam u niet kent. U verbleef gedurende 2 weken bij deze man in Auchi. De man bracht u met de wagen naar een grote plaats. In maart 2012 nam u met hem het vliegtuig. U maakte een tussenstop in een onbekende plaats en nam daarna met dezelfde man een ander vliegtuig. Bij aankomst pikte iemand jullie op en bracht u naar een plaats waar 4 andere Nigeriaanse meisjes en een Nigeriaanse vrouw met een meisje van de leeftijd van Malik verbleven. U werd gedwongen om met mannen te slapen, om het geld dat de man aan uw reis spendeerde, terug te betalen. De man dreigde ermee dat uw zoon Malik bij u zou worden weggehaald indien u zou weigeren. U sliep enkele keren met mannen, maar kon vluchten. Een blanke man raadde u aan om naar de politie te gaan. U zei wat u was overkomen en kreeg gedurende 3 maanden bescherming als slachtoffer van mensenhandel. Daarna, op 18 juni 2012, vroeg u asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat vragen kunnen worden gesteld bij de waarachtigheid van uw gedwongen huwelijk met Abubakar Sani.

U verklaarde dat uw oom u in december 2012 aankondigde dat u met Abubakar Sani moest trouwen (gehoor CGVS, p. 12). Op de vraag hoeveel tijd er was tussen de aankondiging en het effectieve huwelijk, bleek u niet in staat om daar een tijdsbepaling op te plakken; u kon enkel zeggen dat zowel de aankondiging als het huwelijk in december 2007 plaatsvonden (gehoor CGVS, p. 14). U kon ook niet antwoorden op de vraag hoelang u nog in uw ooms huis (waar u woonde) verbleef tussen het moment van de aankondiging van uw huwelijk door uw oom en uw effectieve verhuis naar de woning van uw echtgenoot, tenzij dat het in december was (gehoor CGVS, p. 14). Dit is toch opmerkelijk, omdat men zou veronderstellen dat u zich zou herinneren of u al dan niet een dag, of dagen, dan wel weken in het huis van uw oom bent gebleven in afwachting van uw verhuis naar uw echtgenoot, vermits dit een erg belangrijke periode in uw leven moet zijn geweest. U stelde verder dat uw familie wilde dat u met deze man trouwde omdat hij geld had. U zei dat hij ook effectief geld aan de familie gaf. U kon echter niet preciseren hoeveel het was (gehoor CGVS, 14). Toen u even later tijdens het gehoor werd gevraagd of er een bruidsschat werd betaald, antwoordde u meteen dat u het bedrag niet kent (gehoor CGVS, p. 14-15). Ook merkwaardig is dat u verklaarde met niemand over dit huwelijksvoorstel te hebben gepraat (gehoor CGVS, p. 14), omdat uit uw verklaringen blijkt dat u volstrekt niet met de man wilde trouwen en omdat u – door er met anderen over te praten – zich misschien kon inspireren om aan het huwelijk te ontkomen. Op de vraag of u verrast was of had verwacht dat u zou worden uitgehuwelijkt, antwoordde u dat u verrast was (gehoor CGVS, p. 13). Wanneer u daarna werd gevraagd of het binnen de etnische groepen van uw ouders normaal was om een meisje uit te huwelijken, antwoordde u echter bevestigend en op de vraag of er in uw familie meer gedwongen huwelijk voorkomt dan vrije keuze van de huwelijkspartner, antwoordde u dat er meer meisjes zijn die gedwongen worden (gehoor CGVS, p. 13). In het licht van uw bewering dat gedwongen huwelijken binnen de etnische groepen van uw ouders en binnen uw familie de norm zijn is het vreemd dat u tegelijk zei dat u verrast was toen uw oom u aankondigde dat u moest huwen. Het roept ook vragen op dat u het met uw oom voordien nog nooit over een huwelijk hebt gehad (gehoor CGVS, p. 13), te meer omdat u op het moment dat uw oom het huwelijk met Abubakar in 2007 aankondigde al 24 jaar was (gehoor CGVS, p. 13), hetgeen volgens informatie waarover het CGVS beschikt al een relatief hoge leeftijd is om te huwen naar Nigeriaanse normen (zie informatie in het administratief dossier). Te meer omdat u verklaarde dat u in Nigeria nooit heeft gewerkt (gehoor CGVS, p. 7), zodat uw oom verplicht was om – zolang u bij hem inwoonde - in uw materiële behoeften te voorzien. Het is dan ook merkwaardig dat uw oom u niet vroeger heeft uitgehuwelijkt. Vreemd is ook dat u niet bent weggelopen na de aankondiging dat u moest trouwen met iemand die u niet wilde. Wanneer u gevraagd werd waarom u dat niet deed, antwoordde u dat zelfs wanneer u een manier zou hebben gevonden om weg te gaan, ze u zouden vinden, via 'juju' of andere manieren (gehoor CGVS, p. 15). Niet alleen behoort 'juju' tot het (bij)geloof en mist het elke

objectieve grond, maar bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u in februari 2012, na ruim 4 jaar huwelijk, wel de beslissing nam om bij uw echtgenoot weg te lopen (gehoor CGVS, p. 20), waardoor u zelf de dreiging van 'juju' en andere manieren om u terug te vinden relativeert.

Daarnaast kan worden opgemerkt dat uw kennis over uw echtgenoot, Abubakar Sani, op bepaalde punten te wensen overlaat. U stelt diverse keren dat u niet met hem wilde trouwen omdat hij te oud was (gehoor CGVS, p. 13; 15). Indien zijn leeftijd werkelijk zo'n struikelblok zou zijn geweest, zou men toch verwachten dat u minstens een aanwijzing zou kunnen geven voor zijn leeftijd, maar het enige dat u kon zeggen was dat u niet weet hoe oud hij is en dat hij wit haar had (gehoor CGVS, p. 13; 15). Zijn geboorteplaats kon u evenmin met zekerheid preciseren; u zei dat hij ooit tegen u zei dat hij u zou meenemen naar Kastina (sic) of zoiets (gehoor CGVS, p. 15). De namen van zijn ouders bleek u niet te kennen en deze van zijn broers of zussen evenmin (gehoor CGVS, p. 16). De leeftijd van zijn 4 echtgenotes kende u evenmin (gehoor CGVS, p. 16), terwijl men toch zou verwachten dat u de leeftijd van zijn laatste vrouw, Masiratu, zou kennen, vermits u een goed contact met haar had en haar bezocht in haar kwartier in de compound waar jullie echtgenoot woonde (gehoor CGVS, p. 17). U weet ook niet of uw echtgenoot gestudeerd had (gehoor CGVS, p. 17). Evenmin wist u of de andere 4 vrouwen van Abubakar Sani gedwongen met hem waren getrouwd, noch hoe uw echtgenoot zijn andere vrouwen behandelde (gehoor CGVS, p. 18). Nochtans verklaarde u gedurende ruim 4 jaar (van december 2007 (gehoor CGVS, p. 14) tot februari 2012 (gehoor CGVS, p. 20)) bij uw man te hebben ingewoond, zodat men mag veronderstellen dat uw kennis over hem groter zou zijn. Bovendien verklaarde u een goed contact te hebben met zijn laatste vrouw, Masiratu (gehoor CGVS, p. 17), zodat u via haar desgevallend informatie over uw echtgenoot zou hebben kunnen verwerven.

De manier waarop u uw leven in de compound van uw echtgenoot beschrijft, waar ook de 4 andere vrouwen zouden hebben gewoond (gehoor CGVS, p. 17) roept eveneens vragen op. U verklaarde dat u naar de markt kon gaan 'wanneer u frisse lucht nodig had' (gehoor CGVS, p. 17); dat u zoveel mogelijk in uw eigen woonst bleef (gehoor CGVS, p. 17) en dat uw taken op een doordeweekse dag neerzitten en (enkel voor uzelf) koken waren (gehoor CGVS, p. 18). Het is opmerkelijk dat u niet meer (zij het desnoods onder dwang) betrokken werd bij het gemeenschapsleven, te meer omdat u verklaarde dat de 4 andere echtgenotes ouder dan u waren en dat de traditie wil dat u hen respecteert (gehoor CGVS, p. 16). Men zou dan ook verwachten dat de andere vrouwen u zouden hebben ingezet om taken voor hen te vervullen, eerder dan u met rust te laten en u te laten doen waar u zin in had (neerzitten, enkel voor uzelf koken en naar de markt gaan wanneer u frisse lucht nodig had). Te meer omdat u liet uitschijnen dat uw echtgenoot een strikt man was (gehoor CGVS, p. 17) en dat hij uw vrijheid beperkte (gehoor CGVS, p. 18) zodat men dan ook zou verwachten dat hij en de andere vrouwen u deze strikte levenshouding zouden opleggen en uw vrijheid zouden beperken in alles wat u deed.

Met betrekking tot uw verklaringen over de strikte aanpak van uw echtgenoot en de permanente mishandeling kan het volgende worden opgemerkt. U stelde dat hij u misbruikte en sloeg en dat u geen blijdschap had in uw leven toen u bij hem woonde (gehoor CGVS, p. 17). In die optiek is het dan ook merkwaardig dat u klaarblijkelijk wel de vrijheid had om naar de markt te gaan (gehoor CGVS, p. 17) en het zelfs aandurfde om een seksuele relatie aan te gaan met een marktverkoper (gehoor CGVS, p. 18-19). De bevinding dat de striktheid en gewelddadigheid van uw echtgenoot u er niet van weerhield om een seksuele relatie aan te gaan met een andere (bovendien christelijke) man staat in schril contrast met de vaststelling dat u van deze relatie geen gebruik maakte om bij uw echtgenoot weg te vluchten, maar integendeel telkens naar uw echtgenoot terugkeerde. Indien u werkelijk zo bevreesd was voor uw echtgenoot is het niet alleen verbazingwekkend dat u het aandurfde een relatie met een andere man aan te gaan, maar het was des te meer riskant om deze relatie aan te houden en op hetzelfde moment de rol van echtgenote te spelen. U kon overigens ook niet afdoende verantwoorden waarom u uw echtgenoot niet verliet. Op de vraag waarom u niet eerder wegliep bij hem dan in februari 2012, antwoordde u dat u geen plaats had om naartoe te gaan en hij u bovendien zou vinden (gehoor CGVS, p. 20). Dit verklaart echter niet waarom u ruim 4 jaar permanente mishandeling zou hebben ondergaan en contrasteert overigens ook met het feit dat u er niet voor terugschrikte om een relatie met een andere man aan te gaan. Uit uw verklaringen in de vragenlijst van het CGVS blijkt overigens dat u verklaarde in 2010 te zijn tegengehouden door mannen nadat u weggelopen was van uw echtgenoot, dat uw foto op TV was, dat uw echtgenoot aangifte had gedaan bij de politie en dat u terug naar hem werd gebracht (vragenlijst CGVS, ingevuld 22 juni 2012, pt. 3.2.). Tijdens het gehoor door het CGVS maakte u echter volstrekt geen melding van enige ontsnapping tijdens de periode dat u gedwongen bij uw echtgenoot leefde, ook niet toen u gevraagd werd waarom u niet eerder bij hem wegliep dan in februari 2012.

Voor wat betreft de twijfel rond het vaderschap van uw zoon Malik kan nog het volgende worden opgemerkt. U verklaarde dat uw echtgenoot u sloeg tijdens uw zwangerschap en zei dat hij niet zeker was dat hij de vader was van Malik (gehoor CGVS, p. 11). U stelde dat er roddels de ronde deden

dat Malik niet de zoon van uw echtgenoot was (gehoor CGVS, p. 11). Het is opmerkelijk dat – indien uw man werkelijk al zijn twijfels had over het vaderschap van Malik toen u nog zwanger van hem was en deze twijfels versterkt werden door roddels - u pas jaren later bij hem wegluchtte omdat u vreesde dat hij zou ontdekken dat hij de vader niet was. U stelde immers dat u zeker wist dat uw echtgenoot de vader niet was van Malik, omdat u in de periode dat u zwanger werd van uw zoon geen seks had met uw echtgenoot (gehoor CGVS, p. 19). Indien u dit zeker wist, kan men er toch van uitgaan dat uw echtgenoot dit ook met zekerheid had kunnen weten. Het is dan ook bevreemdend dat u nog van 2009 (het geboortjaar van uw zoon) tot februari 2012 (gehoor CGVS, p. 20) bij uw echtgenoot bent gebleven, omdat het risico dat uw echtgenoot zekerheid zou krijgen over het vaderschap van Malik, permanent aanwezig was. Op de vraag wie de roddels verspreidde waardoor uw echtgenoot aan het vaderschap van Malik twijfelde, kon u trouwens ook niet antwoorden (gehoor CGVS, p. 19). Erg bevreemdend is ook dat u zich nadat u uw echtgenoot ontvluchtte, uiterekend naar uw familie begaf en dat u hen nota bene ook nog de waarheid vertelde, met name dat Malik een buitenechtelijk kind was (gehoor CGVS, p. 11). Het roept vragen op naar de waarachtigheid van uw verklaringen wanneer u zegt dat u - nadat u wegluchtte bij uw echtgenoot waarmee u door uw familie gedwongen werd te trouwen (gehoor CGVS, p. 12) - uiterekend naar uw familie zou zijn teruggegaan om te melden dat u bij uw echtgenoot was weggelopen en dat uw echtgenoot niet de vader was van uw zoon. Het risico dat zij u naar uw echtgenoot zouden terugbrengen, was toch niet denkbeeldig. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u naar uw familie ging omdat u verwachtte dat zij u zouden helpen (gehoor CGVS, p. 11). In het licht van uw verklaringen dat uw familie aan de basis lag van uw gedwongen huwelijk is uw bewering dat u hulp van hen verwachtte toch erg bedenkelijk.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u gedwongen werd te huwen en gedurende ruim 4 jaar bij uw gewelddadige echtgenoot en zijn 4 echtgenotes heeft geleefd.

Voor wat betreft de problemen met de man die u naar België bracht en u in de prostitutie dwong in België kan het volgende worden opgemerkt.

U stelde dat u via Peter, een man die u na het vertrek bij uw familie ontmoette, in contact kwam met een man die u naar België hielp te reizen (gehoor CGVS, p. 9). De naam van de man die u naar hier bracht was u echter onbekend (gehoor CGVS, p. 9; 21), hetgeen merkwaardig is omdat hij u gedurende 2 weken in een huis hield in Auchy en omdat hij met u naar België reisde (gehoor CGVS, p. 9). Zelfs al zou hij uit veiligheidsredenen zijn naam niet hebben willen geven, zou men toch verwachten dat hij u een bijnaam zou geven, om geen argwaan bij u te wekken. U zei immers dat hij zei dat hij u andere valse beloften deed, met name dat hij u aan een job zou helpen en dat u het goed zou hebben (gehoor CGVS, p. 11), terwijl uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat hij bij voorbaat wist dat hij u in de prostitutie zou dwingen (gehoor CGVS, p. 12). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u de man na uw vlucht uit het huis waar u met 4 andere meisjes en een vrouw met een kind werd opgesloten (gehoor CGVS, p. 12) niet meer heeft teruggezien (gehoor CGVS, p. 21), zodat het onwaarschijnlijk is dat hij – bij uw eventuele terugkeer naar Nigeria – nog voor problemen zou zorgen. Uit de verklaring van uw advocate, Mr. Astrid Declercq, blijkt bovendien dat er niet genoeg elementen voorhanden waren om u in België het statuut van slachtoffer mensenhandel te verlenen (gehoor CGVS, p. 10-11).

Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt bovendien dat mensenhandel wettelijk verboden is in Nigeria en dat de Nigeriaanse overheid de laatste jaren blijk heeft gegeven van een alsmaar striktere naleving van deze wet en van daadwerkelijke bestraffing van personen die betrokken zijn bij mensenhandel. Daarenboven voorzien zowel de Nigeriaanse regering als diverse andere niet-gouvernementele organisaties in materiële en morele bijstand van slachtoffers van mensenhandel die naar Nigeria terugkeren (zie informatie in het administratief dossier).

Uit het voorgaande blijkt niet dat u bij een eventuele terugkeer naar Nigeria nog iets in de weg zou worden gelegd door de man die u naar België bracht en in de prostitutie dwong.

Voor wat betreft uw verklaring dat u vreest dat uw in België geboren dochter, Tanisha Arisha Abdulrahman, bij een eventuele terugkeer naar Nigeria besneden zou worden, kan het volgende worden opgemerkt.

U verklaarde zelf op jonge leeftijd te zijn besneden (volgens medisch attest in administratief dossier onderging u een besnijdenis type I). U verklaarde tegen [vrouwen]besnijdenis te zijn omdat je geen complete vrouw bent als je besneden bent (gehoor CGVS, p. 21). Op de vraag wie er op de besnijdenis van uw dochter zou aandringen, antwoordt u dat ze het doen in uw dorp, dat het traditie is en dat ze het doen als je klein bent of groot (gehoor CGVS, p. 21). Later zegt u dat het de dorpsvrouwen zijn die besnijdenissen uitvoeren (gehoor CGVS, p. 21) en u gaf van 1 besnijdstster uit uw dorp de naam (gehoor CGVS, p. 22). In het licht van uw bewering dat u in onmin leeft met uw familie, dat ze u hebben verjaagd (gehoor CGVS, p. 11; 20) en dat u volstrekt geen contact meer met hen (of andere personen in Nigeria) heeft sinds u in België bent (gehoor CGVS, p. 6), is het echter bijzonder onwaarschijnlijk dat u naar de regio zou terugkeren waar uw familie leeft, laat staan dat uw familie erop zou aandringen dat uw dochter besneden wordt.

Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat in Edo State, de staat waaruit u afkomstig bent, alsook in een 10-tal andere deelstaten van Nigeria, een wettelijk verbod geldt op vrouwenbesnijdenis (zie informatie in het administratief dossier). U bleek niet op de hoogte te zijn van het wettelijk verbod op besnijdenis in Edo State en ontkende dit zelfs (gehoor CGVS, p. 21-22). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt bovendien dat bij een dreigende besnijdenis het voor vrouwen en hun kinderen mogelijk is hieraan te ontkomen door zich elders in Nigeria te vestigen en steun te zoeken bij organisaties (zie informatie in het administratief dossier).

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat uw dochter bij een eventuele terugkeer naar Nigeria besnijdenis zou ondergaan.

Voor wat de specifieke problemen voor uw zoon, Malik Abdulrahman (OV nr. 6.980.137 – CG nr. 1216571) betreft, kan nog het volgende worden opgemerkt.

U stelde dat u vreest dat uw echtgenoot Malik zou ombrengen omdat hij niet zijn echte zoon is (gehoor CGVS, p. 21). Uit het voorgaande is echter gebleken dat u uw gedwongen huwelijk niet aannemelijk heeft gemaakt, en bijgevolg ook niet aannemelijk kan maken dat uw zoon verwekt werd in een relatie die u had buiten uw huwelijk met Abubakar Sani, zodat de doodsb bedreigingen ten aanzien van uw zoon evenmin aannemelijk overkomen.

Verder verklaarde u dat de man die u naar België bracht ermee had gedreigd om Malik bij u weg te nemen (gehoor CGVS, p. 21), maar omdat uit het voorgaande reeds is gebleken dat u geen contact meer had met deze man, kan u ook niet aannemelijk maken dat Malik (noch u) bij een eventuele terugkeer problemen zouden ondervinden met de man in kwestie.

Uit het voorgaande blijkt niet dat er voor uw zoon Malik een specifieke vrees of een specifiek risico kan worden weerhouden bij een eventuele terugkeer naar Nigeria.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u met betrekking tot Nigeria een 'gegronde vrees voor vervolging' zou kunnen invoeren of er bij terugkeer een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan hogervermelde vaststellingen.

Uit de resultaten (dd. 3 augustus 2012) van het DNA-onderzoek van het Activiteitencentrum Forensische Genetica en Moleculaire Archeologie in Leuven blijkt dat u de moeder bent van Malik Abdulrahman (OV nr. 6.980.137 – CG nr. 1216571). Dit wordt in voorgaande argumentatie niet betwist. Uit de inhoud van 2 medische attesten blijkt dat u volgens Type I bent besneden en uw dochter Tanisha geen besnijdenis onderging. Ook dit wordt in hogervermelde beslissing niet betwist. U legde geen documenten voor om uw identiteit of reisweg te staven.

Er kan nog worden opgemerkt dat ook in hoofde van uw zoon, Malik Abdulrahman (OV nr. 6.980.137), een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert, in wat zich aandient als een enig middel, de schending aan van artikel 48/2 tot en met 48/5, artikel 52, § 2, artikel 57/6, tweede lid en artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Inzake de vrees voor een besnijdenis van haar dochter, valt het haar op dat verweerder kiest wanneer deze haar relaas gelooft. Eerst wordt geargumenteed dat haar gedwongen huwelijk ongeloofwaardig is doch later wordt een gevolg van dit gedwongen huwelijk, namelijk de verstoting door haar familie, aangehaald om de vrees voor een besnijdenis van haar dochter te ontcrachten.

Omtrent het wettelijk verbod op vrouwenbesnijdenis en haar onwetendheid ter zake, betoogt verzoekster dat verweerder voorbijgaat aan haar situatie. Zij is laaggeschoold, kwam uit een eenvoudig dorp en zat vervolgens voortdurend in het huis van haar man. De politie is bovendien zelf vaak niet op de hoogte van het verbod.

Verzoekster stelt dat de informatie waarop verweerder zich baseert zich niet in het administratief dossier bevindt. Aldus ging zij zelf op zoek naar informatie. Zij voegt deze bij het verzoekschrift, citeert hieruit

een aantal passages en voert aan dat niet enkel haar dochter doch ook zichzelf riskeert te worden besneden, dit gezien zij een type I-besnijdenis onderging. Volgens verzoekster zit er geen informatie in het dossier waaruit blijkt dat de wetgeving wordt afgedwongen en blijkt uit de bijgebrachte informatie dat zij en haar dochter een groot risico lopen op besnijdenis. Een terugkeer zou een schending inhouden van artikel 3 EVRM, artikel 3, 19 en 24 van het Kinderrechtenverdrag en het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Verweerder heeft nagelaten te onderzoeken of Nigeria voldoende bescherming biedt tegen de praktijk en uit de informatie bij het verzoekschrift blijkt van niet. Het algemene risico mag niet worden genegeerd op basis van statistieken en internationale rapporten en artikel 3 EVRM impliceert de niet-uitzetting. Verweerder ontkent niet dat verzoeksters dochter in haar dorp risico loopt om te worden besneden. Uit de bijgebrachte informatie blijkt dat zij en haar dochter ook elders in Nigeria risico lopen te worden besneden.

Middels het voorstellen van een intern vluchtalternatief gaat verweerder voorbij aan verzoeksters positie en deze van haar kinderen. Zij is een alleenstaande vrouw met twee kinderen, is kwetsbaar en behoort tot een kwetsbare sociale groep. Op basis van haar behoren tot de sociale groep van de alleenstaande vrouwen met kinderen riskeert zij vervolging en loopt zij risico op ernstige schade.

Verzoekster citeert uit de bij het verzoekschrift gevoegde informatie en leidt hieruit af dat zij, met twee kindjes, zonder kennissen en familie, geen kans heeft op een menswaardig leven in Nigeria. Daarenboven heeft zij een buitenechtelijk kind en heeft zij zich schuldig gemaakt aan overspel.

Verder verwijst verzoekster naar een arrest van het EHRM waaruit blijkt dat vrouwen in een vergelijkbare positie risico lopen in de zin van artikel 3 EVRM.

Tevens stelt zij dat in Nigeria een absoluut gebrek is aan opvang door ngo's voor alleenstaande vrouwen zonder netwerk.

Betreffende haar vrees jegens de man die haar naar België bracht en in de prostitutie dwong, verwijt verzoekster verweerder dat deze nooit expliciet vroeg naar de naam van deze man of naar hoe zij deze man aansprak. Indien verweerder dit had gedaan, dan zou duidelijk zijn geworden dat zij hem aansprak als 'oncle'. Bijgevolg betreft het een blote bewering dat zelfs geen bijnaam werd verstrekt. Verzoekster wist pas achteraf dat de beloften van deze persoon vals waren en hij wekte met de bijnaam 'oncle' vertrouwen. Alleszins had zij, zelfs bij argwaan, geen keuze want zij kon nergens naartoe. Gezien deze man in Edo State leefde, zou een terugkeer met zich meebrengen dat zij opnieuw met deze persoon in contact zou komen. De vrees voor represailles is na haar ontsnapping dan ook reëel.

Verzoekster citeert de bewoordingen van haar advocaat tijdens het gehoor, stelt dat deze wilde duidelijk maken dat zij waarschijnlijk niet voldoende concrete informatie kon geven doch wijst erop dat deze uiteraard niet betwijfelde dat zij slachtoffer werd van mensenhandel.

Verzoekster voert verder aan dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat deze anders kan worden geïnterpreteerd. Zij citeert een aantal passages uit deze informatie en verwijst naar de inhoud van het Algemeen Ambtsbericht Nigeria van april 2011. Verzoekster benadrukt dat de meeste slachtoffers van mensenhandel afkomstig zijn van Edo State. Gezien haar mensenhandelaar en zichzelf van Edo State afkomstig zijn mocht waakzaamheid worden verwacht. Volgens haar biedt het wettelijk verbod tegen mensenhandel geen oplossing, zijn de mogelijkheden tot bijstand en opvang beperkt en getuigt de bestreden motivering van onzorgvuldigheid en een gebrek aan motivering door te stellen dat er voor haar en haar kinderen opvang mogelijk is.

Wat betreft haar gedwongen huwelijk betoogt verzoekster dat zij wist te vertellen dat alles gebeurde in december 2007. Aldus wist zij dat er niet verschillende weken of maanden voorbijgingen tussen het ogenblik waarop zij vernam dat zij diende te huwen en het huwelijk. Verder was het een verwarde periode, had zij een totale desinteresse voor het huwelijk en verliep alles snel.

Volgens verzoekster zou het onlogisch zijn geweest indien zij wist hoeveel er werd betaald. De uitgehuwelijkte wordt hierbuiten gehouden.

Verzoekster liet haar ongenoegen blijken jegens haar familie doch achtte het niet nuttig om hierover met anderen te praten. Het was haar oom die haar het huwelijk oplegde en ze had geen keuze.

Verzoekster was verrast over het huwelijk in die zin dat zij diende te huwen met een dermate oude man. Ook al vormden gedwongen huwelijken de meerderheid, toch hoopte zij dat zij haar man kon kiezen of dat zij zou worden uitgehuwelijkt aan een jongere man.

Uitgehuwelijkt worden op een leeftijd van 24 jaar is laat maar niet ongeloofwaardig. Haar familie bestond uit boeren zodat zij niet veel financiële ondersteuning behoefde.

Verweerder mag volgens verzoekster niet oordelen dat haar beweegreden om niet eerder weg te lopen behoorde tot het bijgeloof. Dit was nu eenmaal haar beweegreden. Na vier jaar huwelijk werd zij bedreigd met de dood zodat het logisch is dat zij haar bijgeloof uiteindelijk toch aan de kant schoof.

Met betrekking tot het gebrek aan kennis over haar echtgenoot, wijst verzoekster erop dat zij een totale desinteresse had voor deze persoon. In een gedwongen huwelijk met misbruik kan niet worden

verwacht dat er gemoedelijke gesprekken plaatsvinden. Ook met de andere vrouwen had zij minimaal contact. Bovendien wist zij wel een aantal andere zaken die haar opvielen, zoals de strikte religie en aanpak van haar man, de namen van zijn echtgenotes en kinderen en het beroep dat hij uitoefende.

Verzoekster vervolgt dat het niet is omdat zij de vrouwen van haar man moest respecteren dat deze haar ook taken konden opdragen. Dit bleef de taak van haar man.

Voorts is het niet aan verweerder om te oordelen dat verzoekster rationeel zou handelen. Het zijn net de strikte aanpak en haar ongelukkige leven bij haar man die haar in de armen van haar minnaar leidden. Bovendien waren zij voorzichtig.

Verweerder gaat volgens verzoekster voorbij aan het gegeven dat de beslissing om weg te vluchten uit een gedwongen huwelijk geen eenvoudige stap is, dat zij blijkens het Algemeen Ambtsbericht Nigeria van april 2011 als alleenstaande vrouw nergens heen kon in Nigeria en dat zij, zoals zij reeds aangaf bij de DVZ, reeds vergeefs probeerde weg te vluchten. Dat zij dit niet herhaalde bij het CGVS wijt zij aan het feit dat slechts één maal werd gevraagd waarom zij niet eerder wegliep. Uit haar antwoord op deze vraag valt bovendien af te lezen dat zij deze begreep als de vraag waarom zij nooit eerder met succes kon ontsnappen. Had verweerder doorgevraagd of zij hiertoe een poging had ondernomen, dan was dit ter sprake gekomen.

Dat verzoekster slechts wegvluchtte jaren nadat haar echtgenoot twijfels uitte over diens vaderschap van haar zoon verklaart zij doordat slechts toen haar echtgenoot ermee begon te dreigen dat zij een test moest doen en dat hij haar en haar zoon zou doden indien deze test negatief was. Pas na vier jaar werd zij aldus gedreven in een situatie waarin zij niet anders kon dan vluchten.

Voorts kan de bron van een roddel meestal niet worden teruggevonden.

Verzoekster verklaart haar vlucht naar haar familie doordat zij nergens anders heen kon. Zij kon wel denken dat zij haar niet zouden helpen doch had geen opties. Zij moest hen ook inlichten over haar buitenechtelijk kind omdat zij anders haar vrees niet kon hardmaken.

Omwille van het voorgaande is verzoeksters relaas geloofwaardig en moet ook worden aangenomen dat haar zoon risico loopt te worden gedood bij een terugkeer naar Nigeria.

Verzoekster geeft nog een algemene uiteenzetting omtrent de bewijslast inzake asielaanvragen en stelt dat het voordeel van de twijfel aan haar moet worden verleend.

2.2.1. Hoe artikel 52, § 2 van de vreemdelingenwet geschonden zou kunnen zijn, kan niet worden ingezien daar de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan

de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.6. Verzoekster baseert onderhavige asielaanvraag op een vrees voor vervolging ingevolge het aangaan van een buitenechtelijke relatie en het krijgen van een buitenechtelijk kind binnen een gedwongen huwelijk. Voorts uit zij een vrees voor vervolging op basis van haar profiel als alleenstaande moeder. Tevens formuleert zij een vrees jegens de mensenhandelaar die haar naar België bracht en in de prostitutie dwong en vreest zij een besnijdenis van haar dochtertje en een persoonlijke herbesnijdenis.

Inzake haar voorgehouden gedwongen huwelijk, dient te worden opgemerkt dat uit haar verklaringen, zoals aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt dat verzoekster, ondanks dat dit alles zou hebben plaatsgevonden in december 2007, niet bij machte bleek om aan te geven hoeveel tijd verstreek tussen de aankondiging van haar nakende huwelijk en het eigenlijke huwelijk en evenmin kon preciseren hoelang zij nog in de woning van haar oom verbleef tussen de aankondiging van haar huwelijk en haar verhuis naar de woning van haar echtgenoot. Verzoekster tracht deze vaststelling ten onrechte te vergoelijken. Redelijkerwijze kon worden verwacht dat zij, net omdat zij tegen dit huwelijk gekant was, toch minstens zou kunnen preciseren of er tussen de aankondiging van het huwelijk en het huwelijk en haar verhuis één of meerdere dagen of weken verstreken, te meer daar deze gebeurtenissen ingrijpende en bepalende zouden zijn geweest voor haar verdere leven.

Voorts is het niet aannemelijk dat verzoekster, die enerzijds verklaarde dat het binnen haar familie en de etnische groepen van haar ouders normaal was dat meisjes uitgehuwelijkt werden en dat in haar familie meer gedwongen huwelijken voorkomen dan vrije huwelijken, anderzijds verrast was en niet had verwacht dat zij zou worden uitgehuwelijkt. Zij gaf in dit kader, in tegenstelling met wat zij tracht te laten uitschijnen in het verzoekschrift, wel degelijk aan verrast te zijn geweest over het feit dat zij werd uitgehuwelijkt. Haar verklaringen ter zake zijn niet voor interpretatie vatbaar en laten geen ruimte voor de nuancering die zij op heden tracht aan te brengen (administratief dossier, stuk 4, p.13). Evenzeer is het, in het licht van voormelde verklaringen en in acht genomen dat zij tegen een gedwongen huwelijk was en hoopte dat zij zelf een man kon kiezen (*ibid.*, p.13-14), merkwaardig dat verzoekster het met haar oom nog nooit eerder over een huwelijk zou hebben gehad, te meer daar zij op het ogenblik van haar uithuwelijking reeds 24 jaar was.

Tevens wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat het merkwaardig is dat verzoeksters oom zou hebben gewacht tot zij 24 jaar was alvorens haar uit te huwelijken. Verzoekster bevestigt uitdrukkelijk dat dit laat was naar Nigeriaanse normen en deze vaststelling klemmt nog des te meer daar zij stelde dat zij in Nigeria nooit werkte zodat haar oom verplicht was om, zo lang zij bij hem woonde, in haar materiële behoeften te voorzien.

Verder blijkt uit verzoeksters verklaringen, zoals terecht weergegeven in de bestreden beslissing, dat zij een gebrekkige kennis vertoonde inzake de man met wie zij gedwongen zou zijn gehuwd. Zo kon zij

zelfs niet bij benadering aangeven hoe oud haar echtgenoot was, en dit ondanks dat zij diens leeftijd herhaaldelijk aanhaalde als reden waarom zij niet met deze persoon wilde huwen. Voorts wist zij niet welke de geboorteplaats van haar man was, bleek zij de namen van diens ouders niet te kennen en kon zij evenmin aangeven hoe zijn broers en zussen heetten. De leeftijd van de vier andere echtgenotes van haar man kende verzoekster evenmin. Bovendien wist zij niet of haar echtgenoot al dan niet had gestudeerd. Daarenboven kon zij niet aangeven of de andere echtgenotes van haar man eveneens werden gedwongen om met hem te huwen en wist zij niet hoe deze andere echtgenotes door hem werden behandeld. Ondanks haar voorgehouden gebrek aan interesse mocht van verzoekster inzake het voorgaande redelijkerwijze meer kennis worden verwacht. Zij beweerde immers gedurende ruim vier jaren bij haar man te hebben gewoond. Bovendien zou zij daarbij een goed contact hebben gehad met en troost hebben gevonden bij diens laatste vrouw, M. (*ibid.*, p.17), zodat aangenomen kan worden dat zij via deze persoon een meer gedegen kennis zou hebben vergaard omtrent het voormelde.

Het voorgaande klemt nog des te meer daar verzoekster niet in staat bleek om haar leven in de compound van haar echtgenoot op een doorleefde en aannemelijke wijze te omschrijven. Het is, zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, immers niet aannemelijk dat zij, ondanks dat zij haar echtgenoot enerzijds omschreef als een strikt religieus persoon die haar vrijheid in verregaande mate beperkte en haar permanent mishandelde, anderzijds niet meer bij het gemeenschapsleven in diens compound zou zijn betrokken daar waar zij geen andere taken had dan (enkel voor zichzelf) koken en neerzitten, zij nooit iets deed met de andere vrouwen van haar echtgenoot, zij blijkbaar ongestoord binnen kon blijven wanneer zij dit wilde en zij tevens de vrijheid had om naar de markt te gaan wanneer zij daar zin in had (administratief dossier, stuk 4, p.17-18).

Daarenboven vertoont zich blijkens de verklaringen zoals aangehaald in de bestreden beslissing een frappante omissie in verzoeksters verklaringen bij het CGVS. Daar waar zij in de vragenlijst beweerde in 2010 te zijn weggelopen van haar echtgenoot, waarna zij door een aantal mannen werd tegengehouden en teruggebracht naar haar echtgenoot nadat deze laatste aangifte had gedaan bij de politie en nadat haar foto zou zijn vertoond op de televisie, maakte zij van deze nochtans markante gebeurtenissen in haar relaas bij het CGVS nergens enige melding. Niet enkel vermeldde zij deze feiten niet wanneer zij de kans kreeg om haar asielrelaas uiteen te zetten (*ibid.*, p.11-12), doch tevens liet zij deze onvermeld wanneer haar gevraagd werd waarom zij niet eerder trachtte weg te lopen dan in februari 2012 (*ibid.*, p.20). Redelijkerwijze kon worden verwacht dat verzoekster haar eerdere ontsnaptingspoging zou hebben vermeld wanneer voormelde vraag werd gesteld. Dat zij zou hebben begrepen dat werd gevraagd waarom zij nooit eerder met succes kon ontsnappen kan, gelet op de duidelijke bewoordingen van de vraagstelling, geenszins worden aangenomen.

Het voorgaande volstaat om te besluiten tot het ongeloofwaardige karakter van verzoeksters beweerde gedwongen huwelijk met en verblijf bij haar echtgenoot. Bijgevolg kan evenmin worden aangenomen dat zij een overspelige relatie zou hebben gehad en een buitenechtelijk kind zou hebben gekregen.

De geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen ter zake wordt nog verder ondermijnd doordat zij uiterst vage verklaringen aflegde over haar vermeende buitenechtelijke relatie. Zo bleek zij, hoewel zij deze relatie wel kon situeren in 2008, niet in staat om aan te geven wanneer zij deze buitenechtelijke relatie zou zijn begonnen, noch hoelang deze ongeveer zou hebben geduurd en wanneer deze werd beëindigd (*ibid.*, p.5). Dit klemt nog des te meer daar verzoekster aangaf dat deze relatie werd stopgezet nadat zij de persoon met wie zij deze relatie onderhield inlichtte over haar zwangerschap (*ibid.*, p.20). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij een dermate belangrijk moment in haar leven en relaas toch enigszins in de tijd zou kunnen situeren. Verzoekster kon daarenboven niet preciseren hoe vaak zij de man met wie zij een buitenechtelijke relatie had zag en niet kon aangeven hoeveel keren per week of per maand zij elkaar ontmoetten (*ibid.*, p.19).

Aangezien blijkens het voorgaande geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde gedwongen huwelijk met, verblijf bij en vlucht van haar echtgenoot, noch aan het feit dat zij een buitenechtelijke relatie had en een buitenechtelijk kind kreeg, maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij en haar beweerdelijk buitenechtelijk kind ingevolge hiervan enige vrees zouden dienen te koesteren.

Gelet op hetgeen voorafgaat, maakt verzoekster evenmin haar voorgehouden profiel aannemelijk hetgeen haar geloofwaardigheid teniet doet.

Inzake de vrees dat zij bij een terugkeer naar haar regio en haar land van herkomst opnieuw geconfronteerd zou worden met de mensenhandelaar die haar naar België zou hebben gebracht,

motiveert de bestreden beslissing met recht dat verzoekster deze persoon sedert haar ontsnapping niet meer terugzag, zodat het onwaarschijnlijk is dat deze, bij een eventuele terugkeer naar Nigeria door verzoekster, nog voor problemen zou zorgen. Bovendien blijkt uit de informatie bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 1 en 9) en in het administratief dossier (stuk 18: landeninformatie, nr.1) dat mensenhandel in Nigeria bij wet is verboden, alsmede dat de Nigeriaanse overheden redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging nemen en derhalve de nodige bescherming bieden in de zin van artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet. In Nigeria is het *National Agency for Prohibition of Traffic in Persons* (NAPTIP) verantwoordelijk voor de opvang, bescherming en re-integratie van (potentiële) slachtoffers van mensenhandel en voor het opsporen en aanklagen van mensensmokkelaars. NAPTIP werkt nauw samen met opsporingsdiensten in Europa. Daarnaast richt NAPTIP zich op sensibilisatie, op het coördineren en handhaven van wetgeving op het gebied van mensenhandel en op het verbeteren van nationale en internationale samenwerking. NAPTIP heeft een goede reputatie en is één van de best functionerende overheidsinstellingen in Nigeria. Het agentschap legt beslag op tegoeden van mensenhandelaren en deze gelden vloeien in een trustfonds dat wordt gebruikt voor slachtoffers van mensenhandel. Tevens heeft NAPTIP voldoende slagkracht om in te staan voor een daadwerkelijke vervolging en veroordeling van mensenhandelaren en is dit agentschap bij machte om te voorzien in opvang en bijstand voor slachtoffers van mensenhandel. Daarnaast zijn er in Nigeria blijkens de voormelde informatie een aantal ngo's actief die voorzien in opvang en ondersteuning voor slachtoffers van mensenhandel.

Met betrekking tot de door verzoekster aangehaalde vrees voor een besnijdenis van haar dochtertje, dient te worden opgemerkt dat de ernst en de geloofwaardigheid van deze vrees worden ondergraven doordat zij gedurende het gehoor bij het CGVS niet op de hoogte bleek van de wet tegen besnijdenis in Edo State (administratief dossier, stuk 4, p.22). Daar verzoekster haar asielaanvraag mede baseert op de vrees dat haar dochter zou worden besneden, kon worden verwacht dat zij zich hierover zou hebben geïnformeerd. Bovendien blijkt uit de informatie, die wel degelijk is opgenomen in het administratief dossier, dat de ouders, die een belangrijke rol spelen in het beslissingsproces, de mogelijkheid hebben om te weigeren dat hun dochters worden besneden (administratief dossier, stuk 18: landeninformatie, nr.5). Tevens blijkt uit voormelde informatie dat in de staat waarvan verzoekster afkomstig is, Edo State, vrouwenbesnijdenis net als in een tiental andere staten in Nigeria verboden is bij wet. Tevens stipt verweerder met recht aan dat uit de informatie blijkt dat de prevalentie van vrouwenbesnijdenis in Nigeria wordt geschat op dertig procent, zodat het zeker niet zo is dat ieder meisje in Nigeria wordt besneden of dat deze praktijk, zoals verzoekster voorhoudt, een wijdverspreid fenomeen zou zijn. Uit de recente informatie zoals bij het verzoekschrift gevoegd en zoals tevens opgenomen in het administratief dossier, blijkt daarenboven dat een interne hervestiging in Nigeria voor volwassen vrouwen een realistische optie is. Volgens diverse organisaties is het voor iedere volwassen vrouw die wordt geconfronteerd met een vrees gerelateerd aan besnijdenis, mogelijk om zich elders in Nigeria te vestigen en er werk te zoeken (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 9; administratief dossier, stuk 18: landeninformatie, nr.2). In tegenstelling tot hetgeen verzoekster beweert, blijkt uit voormelde informatie daarenboven dat er, in het geval van een hervestiging en bij eventuele moeilijkheden, door zowel de Nigeriaanse overheid als talrijke organisaties (meer dan vijftig) is voorzien in een daadwerkelijk netwerk voor opvang en bescherming.

Wat betreft de in het kader van onderhavig beroep aangevoerde vrees voor herbesnijdenis in hoofde van verzoekster, repliceert verweerder met recht dat deze vrees nooit eerder gedurende haar asielaanvraag werd aangehaald. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag nochtans worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Bovendien voert verzoekster, die reeds op jonge leeftijd werd besneden en sedertdien nog jaren- en zelfs decennialang in Nigeria verbleef (administratief dossier, stuk 4, p.21), geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij bij een terugkeer naar Nigeria daadwerkelijk dreigt te zullen worden her-besneden. Voorts is vrouwenbesnijdenis in haar regio van herkomst, net als in tien andere deelstaten van Nigeria, bij wet verboden. Hoe dan ook blijkt uit het voorgaande dat verzoekster om eventuele aan deze vrees gerelateerde problemen te vermijden zich elders in Nigeria kan vestigen, er werk kan zoeken en er bij eventuele problemen en teneinde de nodige opvang en bescherming te genieten, beroep kan doen op het in dit kader beschikbare netwerk.

Voor zover zij nog verwijst naar een arrest van het EHRM, wordt verweerder, mede gelet op het voormelde, bijgetreden waar deze repliceert dat dit arrest niet kan worden ingeroepen nu dit betrekking heeft op een persoon afkomstig van Afghanistan en verzoekster de Nigeriaanse nationaliteit heeft.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.7. Verzoekster beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan degene ten grondslag van haar asielrelaas. Gelet op de *sub* 2.2.6. gedane vaststellingen dienaangaande, toont zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS